

sige, det er af Snobberi, men der er noget om det — denne Mand, der staar som Kommunens Topfigur, til at modtage private Tillidshverv, som Formand i en Sparekasse og paa anden Maade. Efterhaanden lærer han at sætte Pris paa den Slags Tillidshverv, og de tage selvfølgelig ogsaa deres Tid. Retsbetjentembedet maa han passe, det er han tvungen til, det kan ikke nytte at ville sløje af der, han maa sørge for, at dette Embede passes nogenlunde ordentligt. De private Tillidshverv, han faar, kan det heller ikke gaa an at sætte til Side, og den, der saa kommer til at lide derunder, ja det bliver Kommunen. Kommunen faar den Tid, der bliver til overs. Den er maaske ofte ikke tilstrækkelig, han har for meget at gøre, og Kommunen lider under det.

Men det er jo ogsaa i adskillige Tilfælde, saaledes som jeg nævnte før, at den Mand, der ansættes, er aldeles umulig til at lede de kommunale Anliggender. Man har Eksempler derpaa i den Borgmester, der i Øjeblikket residerer i Staden Kalundborg. Naar man hører, hvad han har præsteret baade som Retsbetjent og som Borgmester, kan man forstaa, at en saadan Mand er ingen Velsignelse for en Kommune, snarere det modsatte, og den Kommune, der har faaet ham paaoktrojeret som Borgmester, kan siges at være vel rejst. Vedkommende Borgmesters Meriter som Retsbetjent ere i frisk Minde fra den bekendte Ildebrandssag mod Købmand Borchsenius i Kalundborg, og det maa vistnok siges, at hvad han her som Retsbetjent har præsteret af Umulighed, er ret fænomenalt. Jeg skal ikke komme videre ind paa denne Side af Sagen, men da den kan tjene til at belyse Manden en lille Smule, ogsaa som Borgmester, og dermed ogsaa belyse den uheldige Stilling, de mindre Købstæder kunne komme til at indtage, naar de faa en saadan Mand til Borgmester, skal jeg tillade mig at ofre ogsaa den Side af Sagen et Par Ord.

De fleste ærede Medlemmer huske sikkert Sagens Forhistorie. Det havde flere Gange brændt hos vedkommende Købmand, der boede hos Hr. . . .

Formanden: Jeg vil dog henstille til det ærede Medlem ikke at drage alt for meget personligt ind.

Ordføreren for Forslagsstillerne (Christian Rasmussen): Ja, jeg skal for saa vidt rette mig efter den højtærede Formand, men det, jeg vil sige, tjener til

Belysning af vedkommende Borgmester ogsaa som Leder af de kommunale Forhold. Jeg skal imidlertid springe han Meriter som Retsbetjent over og tillade mig at gaa over til hans Stilling som Leder af de kommunale Forhold. Jeg ans tager, at det maa kunne tillades mig. Naar man vil undersøge vedkommende Borgmesters Forhold som Byraadets Formand, altsaa som Borgmester i Kalundborg, vil man finde, at han her svarer fuldstændig til det Billede, som ganske sikkert adskillige af Tingets Medlemmer have dannet sig af ham som Retsbetjent. Han er efter min Opfattelse umulig og burde snarest muligt fjernes. Han er efter min Opfattelse et Eksempel paa, hvorledes en Kommunes Leder ikke bør være, og et Bevis mere for, at den Lov, som vi her have forelagt, er nødvendig. Jeg har modtaget adskillige Skrivelser desangaaende fra Borgere i Byen. Jeg skal tillade mig at oplæse nogle ganske enkelte Linier af en af dem, der karakteriserer den vedkommende Borgmesters Forhold ganske godt. Der siges: „Som Borgmester er han aldeles umulig. Aldrig har han i Byraadet givet noget som helst Bidrag til Forstaaelse af nogen Sag. Derom er hele Byraadet enigt: at han ikke magter at lede et Byraadsmøde. Man har flere Eksempler paa, at naar to Medlemmer have talt imod hinanden, har han givet sit Bifald til *begge* Talere ved at afbryde: „Det er rigtigt, ja, det er meget rigtigt.“ Det er sket flere Gange, naar der forelaa Spørgsmaal, hvis Besvarelse fordrede juridisk Viden, at Medlemmer have spurgt ham om hans Mening, men aldrig har han givet andet Svar end: „Ja, det er ikke saa let at svare paa.“ Han ved nemlig ingenting. Forleden skrev han et Forslag til en ny Vedtægt for Byens Kødkontrol. Sundhedskommissionen havde vedtaget, hvad Forslaget skulde gaa ud paa. Hr. Stricker gav imidlertid Forslaget et saa aldeles sindsforvirrende Indhold, at der maatte nedsættes et Udvalg til at skrive det om.“

Formanden: Jeg maa anmode det ærede Medlem om ikke at oplæse saa meget.

Ordføreren for Forslagsstillerne (Christian Rasmussen): Jeg er færdig med at oplæse, hvad jeg kunde ønske i saa Henseende. Det, der her er præsteret, er jo ikke saa lidt, men der klages desuden fra Borgernes Side over mange Overgreb. Der klages saaledes over, at han aldeles i